

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **F. L.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. KUZL-15454/2014, sp. zn. KUSP-15454/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 12. 5. 2014, č. j. KUZL-15454/2014, sp. zn. KUSP-15454/2014/DOP/Mu, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, Odboru dopravy (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 10. 2. 2014, č. j. MUUH-OD/76448/2013/GreV Spis/15129/2013.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků:

1) podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. c) ve spojení s ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 10. 2013 v 09:28 hod. v obci Uherské Hradiště na sil. II/497 ul. Sokolovská u domu č. p. 313 a u budovy spol. DVS LINE jako řidič osobního motorového vozidla zn. při jízdě ve směru od Uherského Hradiště nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ přenosného signalizačního zařízení tříbarevné soustavy s plnými kruhovými světly, objel dvě stojící vozidla a pokračoval v jízdě, aniž zastavil před světelným signalizačním zařízením,

2) podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 10. 2013 po 09:28 hod. po provedené silniční kontrole v obci Uherské Hradiště na sil. II/497 ul. Pivovarská a ul. Sokolovská od čerpací stanice Benzina až po křižovatku se sil. I/55 jako řidič osobního motorového vozidla zn. při řízení uvedeného vozidla nejméně dvakrát v pravé ruce u pravého ucha držel mobilní dotykový telefon tmavé barvy o větší velikosti.

Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uložena pokuta v částce 5.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, v souladu s ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že v průběhu řízení mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces tím, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně se nepokusili doručit písemnosti na elektronickou adresu jeho zmocněnce, a namísto toho doručovali na adresu jeho trvalého pobytu. Namítá, že ve spisu není doloženo, že by se o doručení na tuto doručovací adresu správní orgány alespoň pokusily, v důsledku čehož nelze dovodit doručování fikcí. Vzhledem k tomu podle názoru žalobce nedošlo k doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a výzvy k doplnění odvolání. Žalobce rovněž namítá, že na rozhodnutí byla nesprávně vyznačena právní moc, neboť rozhodnutí bylo doručeno až nahlédnutím do spisu zmocněncem žalobce dne 11. 6. 2014.

Dále žalobce namítá, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v důsledku čehož se nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotněprávnímu postupu správního orgánu prvního stupně, neboť mu nebylo umožněno se seznámit se zněním rozhodnutí. Tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Odvolání žalobce podal pouze z právní opatrnosti.

Nezákonnost žalobce spatřuje rovněž v tom, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání. Namítá, že je povinností správního orgánu v případě, že odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů.

Konečně žalobce namítá, že správní orgán odmítl na jeho návrh předvolat více svědků než jednoho, ač protiprávní jednání měli vidět svědci tři. Tvzení, že ve věci byl pořízen videozáznam, ze kterého lze učinit jednoznačné závěry, není pravdivé, jelikož z videozáznamu není zřejmé, zda se bezpochyby jedná o telefon. K tomu žalobce uvádí, že

držel u ucha iPod, tedy MP4 přehrávač, který však není hovorovým ani záznamovým zařízením, avšak který je žalobce hlasově přečíst některé položky. Též z toho důvodu měl žalobce zájem tázat se ostatních policistů, proč neprovedli např. ohledání věci, jak jim zákon umožňuje.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 18. 9. 2014 ke zjištěnému skutkovému stavu uvedl, že tvrzení žalobce ohledně držení MP4 přehrávače bylo vyvráceno jednak kamerovým záznamem policistů, na kterém je zřetelně vidět, že žalobce drží v ruce telefonní přístroj. Videozáznam koresponduje se svědeckou výpovědí nstržm., který vypověděl, že řidič držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon tmavé barvy, větší velikosti. Policista doplnil, že žalobce též telefonní přístroj užíval i při silniční kontrole. Žalovaný má za to, že videozáznam a svědecká výpověď jednoho policisty dostatečně naplnila podmínku zjištění skutkového stavu, a že nebylo třeba provádět dokazování výsledkem dalších policistů. Žalovaný rovněž nesdílí názor žalobce, že mp4 přehrávač typu iPod není hovorovým ani záznamovým zařízením, neboť tyto přístroje zvládají kromě hlasového přečtení některých složek, což údajně žalobce s tímto zařízením dělal, i další funkce. Uvádí, že i kdyby žalobce držel v ruce tento typ přehrávače, dopustil se skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Ohledně pojmu záznamového zařízení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156.

Za nepravdivé označil žalovaný tvrzení žalobce, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, jelikož žalobce byl vyzván správním orgánem prvního stupně k doplnění odvolání výzvou doručovanou zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu a současně na adresu trvalého bydliště.

Žalovaný uvedl, že i rozhodnutí o přestupku doručoval správní orgán prvního stupně na elektronickou adresu uvedenou v záhlaví rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán prvního stupně v písemnosti nazvané „postoupení odvolání“ shrnul průběh řízení v prvním stupni, kde mj. vysvětlil, že vzhledem k výměně komponentu hardwaru není k dispozici výpis o odeslání rozhodnutí na elektronickou adresu. Je nicméně evidentní, že rozhodnutí žalobci oznámeno elektronicky bylo, neboť v blanketním odvolání zmocněnec žalobce citoval spisovou značku, což je jedinečné číslo jednací, které se vykazuje pouze na jedné písemnosti ve spisu, a to na rozhodnutí o přestupku. Z toho podle názoru žalovaného plyne, že zmocněnec žalobce měl k dispozici rozhodnutí o přestupku a byl s ním po doručení na elektronickou adresu seznámen, byla naplněna materiální stránka doručení, žalobce se s rozhodnutím seznámil a brojil v zákonné lhůtě proti rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutí bylo doručeno v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu tzv. fikcí doručení.

Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného mělo nabýt právní moci dne 11. 6. 2014, působí zmatečně a nemá žádnou oporu ve správním řádu. Pokud zmocněnci žalobce bylo při nahlížení do spisu předáno také rozhodnutí o odvolání, toto bylo již ode dne 23. 5. 2014 pravomocné.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR ze dne 15. 10. 2013, úřední záznam Policie ČR sepsaný nstržm. M., videozáznam na CD. Součástí spisového materiálu je i výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 9. 1. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 4. 2. 2014. Dne 2. 2. 2014 bylo na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně z e-mailové adresy doručeno podání obsahující plnou moc, kterou žalobce zmocnil pana K. S., nar. 21. 4. 1986 k zastupování v řízení. Dne 3. 2. 2014 bylo na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně ze stejné e-mailové adresy doručeno podání obsahující vyjádření žalobce k věci. Podání obsahovalo mimo jiné žádost zmocněnce o zasilání veškerých písemností po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího, na adresu

Vzhledem k tomu, že žalobce ani jeho zmocněnec se nedostavili k nařízenému jednání, toto proběhlo dne 4. 2. 2014 v jejich nepřítomnosti. V průběhu jednání byly provedeny důkazy, které byly součástí spisového materiálu a byl proveden rovněž výslech svědka nstržm. M. K..

Dne 10. 2. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, Odboru dopravy, č. j. MUUH-OD/76448/2013/GreV Spis/15129/2013. Dne 6. 3. 2014 bylo správním orgánem prvního stupně z e-mailové adresy doručeno blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že odvolání chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k jejich doplnění, a to ve lhůtě 5 dnů od obdržení písemnosti. Tato výzva byla doručována jednak elektronicky na e-mailové adresy a jednak na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. KUZL-15454/2014, sp. zn. KUSP-15454/2014/DOP/Mu, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Žaloba není důvodná.

Podstatnou částí žalobní argumentace žalobce směřoval proti doručování písemností v průběhu správního řízení.

Pokud se jedná o doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud ze správního spisu zjistil, že první podání zmocněnce žalobce učiněné vůči správnímu orgánu prvního stupně (plná moc doručená správnímu dne 3. 2. 2014) obsahovalo mimo jiné žádost o doručování veškerých písemností na e-mail Další jeho podání (vyjádření ke spisovému materiálu doručené dne 4. 2. 2014) obsahovalo žádost o doručování veškerých písemností po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího na adresu Obě podání zmocněnce žalobce

splňovala náležitosti podání a byla učiněna způsobem stanoveným v ust. § 37 správního řádu (obě byla zaslána z elektronické adresy a obsahovala platný elektronický podpis). Lze tedy dospět k závěru, že bylo vůlí žalobce, aby žalobci byly zasílány písemnosti na elektronickou adresu (zřejmě spíše na adresu, jelikož tato byla správnímu orgánu oznámena později), tedy že elektronickou adresu bylo možno považovat za adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu.

Z uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně byl povinen rozhodnutí o přestupku primárně doručovat na elektronickou adresu pro doručování sdělenou zmocněncem žalobce, a až v případě, že by nedošlo k potvrzení převzetí takto doručované písemnosti ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu (...v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem). Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.), by měl postupovat tak, jako by zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Ze správního spisu soud dovodil, že tomuto požadavku správní orgán prvního stupně dostál. O tom, že k doručování na elektronické adresy zmocněnce správní orgán přistoupil, soud nemá pochybnosti už jen na základě toho, že v závěru rozhodnutí je uvedeno, že toto bylo zasláno žalobci cestou zástupce – viz shora, s tím, že v hlavičce rozhodnutí je tučně uvedeno „*Cestou zástupce: elektronicky na adresu a“*. Dokladem o tom, že předmětné rozhodnutí zmocněnec žalobce elektronickou poštou obdržel, je rovněž skutečnost, že v blanketním odvolání, které proti tomuto rozhodnutí zmocněnec žalobce podal (a to právě v průběhu odvolací lhůty počítané od doručení rozhodnutí fikcí), citoval číslo jednací, které bylo součástí právě pouze tohoto konkrétního dokumentu. Zásilku obsahující rozhodnutí v listinné formě si přitom zmocněnec žalobce nepřevzal a tato byla správnímu orgánu vrácena jako nedoručená. Soudu tak není známo, jakým jiným způsobem než z rozhodnutí zasláního e-mailem by se s jeho obsahem seznámil. Argumentace žalobce, že se o vydání rozhodnutí dozvěděl na základě telefonického dotazu, nemá oporu ve spisovém materiálu. Jako nelogická se jeví soudu argumentace, že odvolání žalobce podal pouze „z právní opatrnosti“, a to přesto, že by žalobce či jeho zmocněnec nebyli seznámeni s vlastním obsahem rozhodnutí. Zcela zmatečně pak působí námitka, že rozhodnutí o přestupku nenabylo právní moci dne 23. 5. 2014, ale až dne 11. 6. 2014. Pokud totiž žalobce trvá na tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dosud řádně doručeno, logicky by nemohlo dojít ani k pozdějšímu nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

I kdyby soud přistoupil na argumentaci, že předmětné rozhodnutí správní orgán prvního stupně nedoručoval zmocněnci žalobce elektronicky, ale pouze prostřednictvím poštovní přepravy na adresu jeho trvalého pobytu, tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani v případě vadného doručení totiž nemohlo být nijak dotčeno jedno z nejvýznamnějších práv - právo na podání řádného opravného prostředku (odvolání). Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím svého zmocněnce odvolání podal (byť blanketní), o tomto žalovaný rozhodl a rozhodnutí o něm řádně doručil (viz níže). Není pravda, že by žalobce neměl možnost uplatnit relevantní odvolací důvody, neboť byl správním orgánem k doplnění odvolání právě o relevantní odvolací důvody řádně

vyzván. Žalobce ani netvrdí, uplatnění jakých námitek nad rámec námitek uvedených v žalobě (zpochybnění provedení dokazování, resp. zjištění skutkového stavu jednoho z přestupků) mu mělo být postupem správního orgánu znemožněno. Žalobce proto nemohl být v důsledku procesního postupu správního orgánu prvního stupně žádným způsobem zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Za této situace by bylo nic neřešícím právním formalismem, kdyby zdejší soud pro uvedenou vadu rozhodnutí správního orgánu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť ani opakované doručování by nemohlo vést k jinému výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 As 65/2007-73, dostupný na www.nssoud.cz).

Nedůvodnou shledal soud i námitku týkající se doručování výzvy k doplnění odvolání. Ačkoli žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně jej nevyzval k doplnění odvolání, soud má naopak za zcela prokázané, že správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce k doplnění podání vyzval písemností ze dne 10. 3. 2014, a to prostřednictvím elektronické pošty na adresách zmocněnce žalobce (.....a). Součástí spisového materiálu je jednak vytištěná e-mailová zpráva, jednak naskenované dialogové okno e-mailové zprávy. Jelikož zmocněnec žalobce převzetí doručované písemnosti nepotvrdil (což žalobce nijak nezpochybňuje), správní orgán následně výzvu v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu doručoval tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tj. na adresu jeho trvalého pobytu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Žádné pochybnosti soud nemá ani ohledně doručování žalobou napadeného rozhodnutí. I zde je součástí spisu dostatek důkazů o tom, že žalovaný respektoval elektronické adresy pro doručování (rozdělovník na posledním listu rozhodnutí, naskenované dialogové okno, přehled odeslaných zásilek). Protože ani v tomto případě zmocněnec žalobce převzetí doručované písemnosti nepotvrdil, správní orgán zasílal písemnost tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tj. na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Podle doručky připojené k napadenému rozhodnutí byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 13. 5. 2014, kdy byl zmocněnec žalobce vyzván k vyzvednutí uložené zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Jelikož si zmocněnec zásilku uloženou písemnost nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, považovala se písemnost posledním dnem této lhůty, tj. dnem 23. 5. 2014 ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou. Tohoto dne rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci.

Pokud žalobce brojil proti neprovedení výslechů dvou zbývajících zasahujících policistů, ačkoli i oni měli vidět protiprávní jednání žalobce (konkrétně se žalobce vyjadřoval k přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu), soud má za to, že s tímto důkazním návrhem se dostatečně vypořádal již správní orgán prvního stupně, který uvedl, že vyslýchat další svědky by bylo nadbytečné, jelikož již vyslechnutý svědek viděl protiprávní jednání žalobce s dostatečnou jistotou, přičemž jeho výpověď korespondovala s pořízeným videozáznamem. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce držel v průběhu řízení v pravé ruce u pravého ucha předmět vypadající jako mobilní telefon, přičemž vyslechnutý svědek s jistotou potvrdil, že se jednalo právě o telefon. Soud se ztotožnil se závěrem, že v případě, že dokazování nebylo postaveno pouze na svědeckých výpovědích, ale naopak stěžejním důkazem byl pořízený videozáznam, bylo zcela dostačující, pokud byl vyslechnut jeden ze zasahujících policistů. Soud se nemohl ztotožnit ani s tvrzením

žalobce, že u ucha držel mp4 přehrávač (iPod), a s názorem, že se nejedná o záznamové zařízení. Toto tvrzení se především objevuje poprvé v řízení před soudem, což může nasvědčovat o jeho účelovosti, jednak bylo vyvráceno provedeným dokazováním, z něhož bezpečně vyplynulo, že předmětem, který žalobce držel v ruce, byl právě telefonní přístroj. Především má však soud ve shodě se žalovaným správním orgánem za to, že i mp4 přehrávač by bylo nutné považovat za zařízení, jehož držení je v průběhu řízení zakázáno. Pojmem „záznamové zařízení“ ve smyslu předmětného přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156, kde uvedl: „Pojem „záznamové zařízení“ není obecně v právním řádu České republiky definován. Proto je nutno při výkladu tohoto pojmu vycházet z jeho obecného chápání ve společnosti. „Záznamovým zařízením“ se pak obecně myslí produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), jímž je možno pořídit záznam, ať již zvukový, obrazový, písemný či jiný, a to bez ohledu na to, zda se jedná o záznam delšího děje (např. videozáznam) či záznam jednotlivého okamžiku (fotografie). Ze smyslu a účelu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích přitom jednoznačně vyplývá požadavek na zamezení situace, kdy řidičova pozornost při řízení je snížena ovládnutím jiného technického prostředku („zařízení“) než vozidla samotného. Není pochyb (a stěžovatel to též nenapadá), že „hovorovým zařízením“ podle tohoto ustanovení je produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), který může sloužit k hovoru (pravidelně mobilní telefon). Používá-li tedy ve stejné souvislosti zákonodárce pojem „záznamové zařízení“, je evidentní, že tím myslí právě produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), které může sloužit k pořízení záznamu (tedy i videokamera, diktafon, fotoaparát, apod.).“ Zdejší soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že stejně jako fotoaparát nebo diktafon, tak i mp4 přehrávač je jistě přístrojem podřaditelným pod pojem záznamové zařízení. I kdyby tedy žalobce držel v ruce mp4 přehrávač, ačkoli tuto verzi lze považovat s ohledem na běžný chod věcí (na rozdíl od mobilního telefonu není běžné tento typ přístroje přikládat k uchu) za krajně nepravděpodobnou, skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 nepochybně naplnil.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně